

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε΄

ΘΗΡΑ ἢ ΑΛΚΜΑΙΩΝ

ΚΟΡΥΔΩΝ, ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ΚΟΡΥΔΩΝ

ὦ Τίττυρε !

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

ὦ Κορυδών !

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πῶς εἰς αὐτὰ τὰ δάση ;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Καὶ σὺ πῶς ἤλθες ; Διατί καὶ πότε εἶχες φθάσει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εὖγε ! Φαρέτρα κρέμαται εἰς τοὺς εὐρεῖς σου ὤμους !
 Λοιπὸν εἰς τῆς Ἀρτέμιδος περιπατεῖς τοὺς δρόμους ;
 Παιδίον μόλις, καὶ ζητεῖς θηρία νὰ δαμάζῃς !
 Ἦξεύρεις ποῖον, ὡς κρατεῖς τὸ τόξον, ὁμοιάζεις ;
 Ἐκεῖνον τὸν περίφημον ποιμένα τῆς Φρυγίας,
 ὅστις ἀφ' οὗ ἐπότιζε τὰ ποίμνια τῆς Τροίας,
 τὸν θώρακα περιζωσθεὶς, βέλη λαβὼν καὶ τόξα,
 ἀπέκρουε τοὺς Ἕλληνας, ὧν εἶναι τόσ' ἡ δόξα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Σὲ βλέπω πρῶτον σήμερον κ' ἐγὼ νὰ ἔχῃς βέλη,
 ἄξεστον δέρμα νὰ φορῇς εἰς ὅλα σου τὰ μέλη.
 Πῶς σοὶ ἐμπρέπ' ἡ ἀνδρική αὐτὴ ἐνδυμασία !
 Θὰ παρεφρόνει νὰ σ' ἰδῇ ἡ νέα Θηρασία.

Φαίνεσαι ἀπαράλλακτος καθὼς ὁ Ἐνδυμίων,
 ὁ κυνηγῶν τὴν ἔλαφον εἰς τὸ γραπτὸν μνημεῖον.
 ὦ! τὸσον ἐπεθύμησα κ' ἐγὼ νὰ τὴν φορέσω!
 Πρὸς τὴν μητέρα ἔτρεξα νὰ τὴν παρακαλέσω.
 Προχθὲς ὅμως μ' ἐπέπληξε πῶς ἔσφαλα ν' ἀφήσω
 νὰ κοιμηθῇ τὸ ποίμνιον χωρὶς νὰ τὸ μετρήσω·
 καὶ μάλιστα ἀπωλέσαμεν καὶ νεογνὸν ἀρνίον,
 διότι εἶχον ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν, τὴν μάνδραν κλείων.
 Χθὲς λοιπὸν, ὅτ' ἐκ τῆς βοσκῆς ἐπέστρεψα ὀπίσω,
 ἔπραξα πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω.
 Τῆς μάνδρας μας τὰ πρόβατα τὸν δρόμον ὡς ἐπῆραν,
 ἓν ἓν τὰ κατεμέτρησα, καθήσας εἰς τὴν θύραν·
 τὰς ἀγελάδας ἤρμεξα καὶ ἔκρυψα τὸ γάλα.
 Εἶχε γεννήσει πρὸ μικροῦ ἡ μαύρη μας βουβάλα·
 κ' ἐγὼ τὸ νεογέννητον λαβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην,
 κ' εἰς τὴν μητέρα εἰσελθὼν, τὴν παρεκάλουν πάλιν.
 Τὴν παρεκάλεσα πολὺ. Δὲν ἤθελεν ἐκείνη.
 Δὲν ἐπεθύμει, ἔλεγε, χωρὶς υἱοῦ νὰ μείνῃ,
 καὶ νὰ μὲ φάγωσιν ἐμὲ τὰ ἄγρια θηρία.
 Ὡς τέλους μοὶ ἐπέτρεψεν, ἂν κ' ἔτι ἐδειλία,
 ν' ἀπέλθω· καὶ τὰ πρόβατα ὁ Μῶψος ἔχει μείνας.
 Τὸν Κέρβερον καὶ Μολοττὸν μοὶ ἔδωκε, τοὺς κύνας,
 καὶ μ' εἶπε μόνον λαγωὺς ἂν εὔρω νὰ προσβάλλω,
 καὶ ὄχι ἀγριόχοιρον, ἢ λύκον, ἢ τι ἄλλο.
 Αὐτά μου τὰ δερμάτινα ὡς εἶδ' ἡ Λευκοθέα,
 πρῶτον τὴν κατετρόμαξεν ἡ ἀσυνήθης θεά·
 ἐρυθριῶσα ἔπειτα, μοὶ εἶπε μετὰ λύπης·
 «Αἶ! μᾶς ἀφήνεις, Τίττυρε. Πολὺν καιρὸν θὰ λείπης;»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ πῶς σ' ἐφάνησαν λοιπὸν τὰ δάση καὶ οἱ βράχοι;
Θηρί' ἀπήντησας πολλά; Συνεκροτήθη μάχη;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ὡς εἶδα δάση καὶ βουνά, τὴν φύσιν τὴν εὐρεῖαν,
ἤσθάνθην ὡς ἂν μ' ἔδιδον πτερὰ εἰς τὴν καρδίαν.
Ὡς ἄφετος ἢ ἔριφος, καθὼς ἰδῇ τὰ ὕψη,
σκιρτᾷ εἰς βράχους ἑαυτὴν καὶ εἰς κρημνοὺς νὰ ρίψῃ,
κ' ἐγὼ ὁμοίως τοὺς δρυμοὺς, τὰ ὄρη καθὼς εἶδον,
ἔτρεχον ὡς παράφορος, ἀκάθεκτος ἐπήδων.
Ἐν τούτοις, βλέπ', ὁ Κέρβερος χαμαιβατεῖ, μυρίζει,
κ' εἰς λόχμην σύμφυτον σταθεὶς, νὰ ὕλακτῇ ἀρχίζει.
Τρεῖς αἰφνηδίως λαγωοὶ τινάσσονται καὶ φεύγουν.
ὦ δυστυχία! Ἦργησαν τὰ βέλη μου νὰ ἔβγουν,
κ' ἐκτυπήθη μὲν ὁ εἷς, ἀλλ' ἔφυγον οἱ ἄλλοι.
Ἐδὼ τὸν ἔχω. Τί λαμπρός! Κ' ἐκεῖν' ἦσαν μεγάλοι.
ὦ Κορυδὼν, τί θρίαμβος! Τί τρόπαιον ὠραῖον!
Δεκάκις τὸν ἐφίλησα πηδῶν, καὶ σχεδὸν κλαίων.
Στιγμαὶ ὀλίγ' ἐπέρασαν, καὶ εἰς τὸν βράχον κάτω
βλέπω καὶ λύκος προχωρεῖ. Ἐγὼ, κρυβεῖς, φυλάττω.
Ὁ Μολοττός μου χύνεται. Ἐκεῖνος ἐπιστρέφει·
ὄρμα' τὸν φάρυγ' ἀνοικτὸν, κ' ἐντός του φλόγα τρέφει.
Ἐγὼ παρασκευάζομαι, τὸ δάρυ μου σταθμίζω,
κ' εἰς τοῦ μετώπου του εὐθὺ τὸ μέσον ἀκοντίζω.
Βάφει τὸ αἷμά του τὴν γῆν εἰς ἐρυθρὰς ταινίας.
Τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱματηροὺς αὐτὸς μετὰ μανίας
κατ' ἐμοῦ ρίπτεται· ἀλλὰ συγχρόνως τὸν προσβάλλω
ἐγὼ κατὰ τὸ ἐν πλευρὸν, κ' οἱ κύνες εἰς τὸ ἄλλο.
Τότε εἰς λόχμην ἔφυγεν ὁ ἀνανδρος δασεῖαν.
Ἄλλως, ὅποῖον λάφυρον διὰ τὴν Θηρασίαν!

Ἄς λέγ' ἡ μήτηρ! Ἔμαθα νὰ μὴ φοβῶμαι πλέον
 ἂν ὄχι λύκος ἀπειλῇ τὴν μάνδραν, ἀλλὰ λέων.
 Σὺ δὲ, καλέ μου Κορυδῶν, τί ἔχεις κτυπημένα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τέσσαρας ἔχω λαγωούς καὶ λύκον ἔχω ἓνα,
 κ' ἐλάφους τρεῖς. Τὰ δέρματα δὲν βλέπεις τὰ ποικίλα
 ἐκεῖ ὅπου ἐσώρευσα τὴν ἄγραν εἰς τὰ φύλλα;
 Τὸ μέρος τὸ δασύδενδρον ἐπάνω ἐκεῖ ὄρα
 κατὰ τὴν ἄκραν. Εἶν' ἐκεῖ πολύθηρος ἡ χώρα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἔρχεσαι, ἀναβαίνομεν αὐτὰς τὰς ἀκρωρείας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, κ' εἶν' ὥρα μεσημβρίας.
 Τώρα τοῦ Πίνδου καὶ ὁ Πᾶν κατέλιπε τὰ δάση,
 κ' ἠπλώθ' ὑπὸ ῥοδοδαφνῶν σκιὰν νὰ ἡσυχάσῃ.
 Εἶναι ὁξὺς Θεὸς ὁ Πᾶν· ὀργίζεται εὐκόλως.
 Βουκόλος τὸν ἠρέθισεν; Ἀπώλετ' ὁ βουκόλος.
 Ἰλεων πάντ' ἔχε τον, καὶ φεῦγε τὴν ὀργὴν του.
 Εἰσέτι κλαίουσ' οἱ ἄγροὶ τὴν τύχην τοῦ Ἀμύντου.
 Ἐπῆλθεν εἰς τ' ἀρνία του καὶ εἰς τὰς βοῦς του φόφος,
 καὶ τοῦ θανάτου καὶ αὐτὸν κατέλαβεν ὁ ζόφος.
 Φοβοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡ δεινὴ φωνὴ του ὡς ἠχήσῃ,
 τὰ πάντα τρόμος καὶ φυγὴ, ἡ φύσις πᾶσα φρίσσει.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Φοβοῦμαι, ναὶ, καὶ σέβομαι τὸν ὀρεινὸν θεόν μας,
 Πλὴν τώρα νὰ περάσωμεν πῶς θέλεις τὸν καιρόν μας;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὁ ἥλιος γυμνὸν ἐδῶ τὸν βράχον τοῦτον καίει,
 καὶ πνεῦμα θερεινῆς φλογὸς ἡ φύσις ἀναπνέει.

Τοῦ ῥυακίου θερμανθὲν τὸ ὕδωρ, λέγεις, βράζει.
 Αὐτ' ἡ χαράδρα στόμιον κλισίαν ὁμοιάζει.
 Ὁ καύσων ὁ μεσημβρινὸς τὰ δένδρα κιτρινίζει,
 πᾶσαν ἰχμάδ' ἀπορρόφα, καὶ τὸν φλοιὸν τῶν σχίζει.
 Ὑπάγωμεν εἰς τὴν σκιάν, τοῦ ῥυακος πλησίον,
 ὅπου λεπτὸν ἀνέμιον τὰς λεύκας γλυκοσεῖον,
 διὰ τῶν ῥιπιδίων τοῦ ὀλίγην φέρει δρόσον.
 Ἐγὼ τὴν πλώσκαν ἔφερα καὶ σὺ τὸ γεῦμα στρώσον.
 Ἐκεῖ εἰς ἀναπαύσεως ῥιπτόμενοι ἀγκάλην,
 τῆς θήρας περιμένομεν νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα πάλιν.
 Λάτραι κ' οἱ δύο τῶν Μουσῶν καὶ ὀπαδοὶ πιστοῖ των,
 καὶ στίχους ἂν ἐψάλλομεν ἴσως κακὸν δὲν ἦτον.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Πέραν ἐκεῖ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τοῦ πρασίνου,
 ὀπίσω, κατὰ τὴν πηγὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου,
 μικρὸν γνωρίζω σπήλαιον. Ἡ μήτηρ μ' εἶχε φέρει
 ἐκεῖ, θυσίαν θέλουσα ταῖς Νύμφαις νὰ προσφέρῃ,
 ὅταν ἀνέλαβα νοσῶν. Ἀνθόστρωτον εἶν' ὄλον,
 καὶ ἔχει κατακρύσταλλον καὶ στίλβοντα τὸν θόλον.
 Τὴν εἰσοδὸν τοῦ κρύπτουσιν ἀγρίας δράνης φύλλα.
 Τὸ σκότος εἶν' αἰώνιον εἰς τ' ἄδυτα τὰ κοῖλα,
 ἐξ ὧν καταλειβόμενος ὁ ποταμὸς σταλάζει,
 κ' εἰς λίμνην συναγόμενος, ἣν πλάτανος στεγάζει,
 ἐπὶ πετρῶν μετέπειτα καὶ διὰ θάμνων ῥέει,
 ὅπου αἱ δρυὲς αἱ ὑψηλαὶ κ' οἱ σφένδαμν' οἱ ὠραῖοι,
 ὅπου συμπλέκονται εἰς ἓν ἡ κληματὶς κ' οἱ κλάδοι,
 καὶ ὅπου κτίζει φωλεὰν ἡ ἀηδὼν καὶ ᾄδει.
 Τὸ φλογερὸν οὐδέποτε ἐκεῖ τοῦ θέρους στόμα
 ἢ τ' ἀνθη ἀπεξήρανεν ἢ ἔκαυσε τὸ χῶμα.

Εἰς τοῦτο τὸ ἀπόκεντρον μυστηριῶδες μέρος
τὴν νύκτα, λέγουν, παίζουσιν αἱ Νύμφαι καὶ ὁ Ἔρως.
Ἄν νὰ στρωθῶμεν ἤθελες ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλόης
καὶ εἰς τὰς πτέρας; πιστεύσον πῶς δὲν θὰ μετενόεις.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Βεβαίως ὄχι. Ποταμοὶ, δένδρα, σκιά, τὰ τρία
ποῦ ἀγαπῶ, διηνεκῆς τῶν πόθων μου λατρεία.
Ὁ ἥλιος, κ' αἱ προβῆαί ἄς φέρω εἰς τὰ νῶτα
τὰ μέλη μου εἰς ῥέοντα κατέβρεξαν ἰδρῶτα.
Ἄλλ' ἰδοῦ, δράνα εἶν' ἐδῶ, καὶ ῥύαξ παραῤῥέων.
Εἶναι τὸ σπήλαιον αὐτό;

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ναὶ, εἶναι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Τί ὥραϊον!

ὦ! πῶς τὸ φῶς πραύνεται! Τὸ σπήλαιον ὦ πόσον
εἰς ἡσυχίαν προσκαλεῖ καὶ πόσῃν φέρει δρόσον!
Ἡ λίμν' εἰς ἣν βαπτίζονται στεφάναι κυρτῶν κλάδων,
στιλπνὴ λεκάνη φαίνεται, λουτρὸν τῶν Ναϊάδων.
τοῦ δὲ σπηλαιίου ὁ μυχὸς αὐτοῦ τοῦ ὑπογείου,
πρέπει νὰ ᾔῃ τοῦ Θεοῦ κοιτῶν τοῦ ποταμίου.
Ἐτοίμασον τὴν σύριγγα καὶ κάθησον πλησίον,
μετὰ τῆς μελωδίας μου τοὺς τόνους τῆς μιγνύων.
Ὅταν σιγήσω δέ, καὶ σὺ τὸ ᾄσμα σου ἀρχίσῃς,
διὰ τῆς σύριγγος ἐγὼ σὲ βοηθῶ ἐπίσης.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Νὰ σὲ ἀκούσω, μετὰ σοῦ νὰ ψάλλω, τί μεγάλαι
εὐχαριστήσεις! Μὴ ἀργῆς, ἀλλ' ἄρχισον καὶ ψάλε.
Ἀκόμη ἔχω ἑναυλα τινὰ τῶν σῶν ᾠμάτων,
καὶ τὰ μιμοῦμαι, κατ'αὐτὰ τοὺς στίχους μου χαράττων.

Εἶπε ἐκεῖν' ὃ ἔψαλλες προχθές ἐπὶ τῆς ῥίζης·
 «Γαλάτεια, Γαλάτεια, καὶ σὺ δὲν μὲ γνωρίζεις...!»
 ἢ ἂν τὸ ἄλλο προτιμᾷς·—Πόσον ὠραῖον εἶναι!—
 «Ἀρχίζει νὰ λευκαίνεται ἡ κόμη σου Φιλῖνε....»
 Ἐκ τούτων τῶν μελωδιῶν ὦ! ψάλεμοι τὴν μίαν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἔχομεν ἤδη ἀφορμὰς δι' ἄλλην θρηνωδίαν.
 Τὰς μάνδρας τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐλύπησεν ἡ τύχη,
 καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλονται τῶν ἀοιδῶν οἱ στίχοι.

ΤΙΤΤΙΡΟΣ

Ναί, εἰς τὸν Γόργον ἔλεγεν ὁ Λύκας τὸν υἱόν του
 πῶς ψάλλεις τὸν Ἀλκμαίωνα. Εἶπε τὸν θάνατόν του.
 Φίλε ποιμὴν, ἐπιθυμῶ τὰ εὐσεβῆ σου μέλη
 ὑπὲρ τὸ γάλα τῶν αἰγῶν, τῶν μελισσῶν τὸ μέλι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἀκόμη ὅλος, Τίττυρε, ἀσθμαίνω ἐκ τῆς θήρας.
 Ἀλλ' ἄρχομαι. Καλῶς καὶ σὺ τὴν σύριγγα ἐπῆρας.

«Βουνά μου, τί γογγύζετε; Κοιλάδες, τί θρηνεῖτε;
 Πρὸς τί, ὦ φύσις, κατηφῆς, ὡς πένθιμος κηδεῖα;
 Πρὶν πέσωσι χιόνες, πῶς, δρυμοὶ, φυλλορῥοεῖτε;
 Πρὸς τί ἀνθέων καὶ χροιάς στεροῦνται τὰ πεδία;

»Ἀπέθανε. Τὸ ἄνθος μας ἤρπάγη τὸ ὠραῖον.
 Εἰς τοὺς δρυμοὺς οἱ ζέφυροι, εἰς τὰς πηγὰς αἱ βρύσεις
 πένθίμως ψιθυρίζουσιν· «Ἀπέθανες, Ἀλκμαίων!»
 καὶ ἡ αὐγὴ δακρυρῥοεῖ, δακρυρῥοεῖ καὶ ἡ δύσις.

» Ἡ πτωχὴ μήτηρ τοῦ ζητεῖ τῶν σπλάγχνων τῆς τὸν γόνον.
ὥς ὄρνις κόπτεται, κτυπᾷ τὰ γηραιά τῆς μέλη,
καὶ τ' ὄνομά τοῦ κράζουσα μετὰ κλαυθμῶν καὶ πόνων,
ἀπὸ τῶν ἄστρον τὸν ζητεῖ, ἀπὸ τῆς γῆς τὸν θέλει.

» Ἡθέλησεν ἡ Ἀθηναῖ, ἡθέλησεν ὁ Ἄρης,
μικρὸν ν' ἀναχαιτίσωσι τῆς Ἀτροποῦ τὴν χεῖρα,
κ' εἰς τὸν πιστὸν ποιμένα των ζωῆς νὰ γίνη χάρις.
Ἀλλὰ ζωὴν ἦν ἀφαιρεῖ δὲν ἀποδίδ' ἡ μοῖρα.

» Αὐτὸς τὰς βοῦς ἠνάγκαζε νὰ σχίζωσι τὰς βώλους·
εἰς τὸν βουκόλον ἔδωκε τὴν ἄνεσιν νὰ ψάλλῃ·
τὰ δένδρα διεκόσμησεν εἰς χειροτμήτους θόλους,
καὶ τῆς εἰρήνης τὸ φυτὸν ἐκήπευσε νὰ θάλλῃ.

» Ἀφ' ὅτου σὺ ἀπέθανες, βόες, κριοὶ καὶ τράγοι,
ἄρνοῦνται τὸ ψυχρὸν νερόν· τὸ χόρτον δὲν τοὺς τρέφει·
τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς δεσμεύουσιν οἱ πάγοι,
κ' ἡ χάλαζα τοῦ γεωργοῦ τὸν κῆπον καταστρέφει.

» Τὰ πάντα πῶς ἡγρίευσαν μετὰ τὸν θάνατόν τοῦ!
Βορὰ τῆς κάμπης ἔγινεν ὁ κῆπος ὁ καλός μου·
μένει θρηνῶν ὁ γεωργὸς παρὰ τὸ ἄροτρόν τοῦ,
κ' ἡ γῆ παράγει φρύγανα ἀντὶ τοῦ ἡδυόσμου.

» Χοροὺς ζητοῦσ' εἰς τὰς σκιάς αἱ νύμφαι τῶν Τεμπέων,
καὶ τὸν διακοσμήσοντα τὰ κοῦφα βήματά των.
Ματαία των ἡ ζήτησις! Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλκμαίων,
ὁ πάντα πάντοτε κοσμῶν καὶ πάντα διατάττων;

» Ἐκεῖνος ἤδη τὰς μονὰς οἰκῶν τὰς διαστέρους,
 ὅπου ἀστράπτ' ἡ ἀρετὴ, ἀσύντριπτος ἀδάμας
 τοὺς θρήνους δέχετ' εὐμενῶς ἐκεῖ τοὺς ἡμετέρους,
 κ' εὐχὰς του πέμπει εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ ποίμνιά μας.

» Ἡ εὐλογία του πληροῖ τὰς πεδιάδας σίτου,
 καὶ τὰς ὑδρίας γάλακτος, καὶ τοὺς ληνούς μας οἴνου.
 Δίδ' εἰς τοὺς γέροντας πυκνὴν τὴν φρένα ἢ εὐχὴ του,
 καὶ εἰς τοὺς νέους τὴν αἰδῶ ἢ συμβουλὴ ἐκείνου.

» Ἐπάνω ἤδη ἐντρυφᾷ ἐντὸς τῶν Ἡλυσίων,
 ὅπου βοσκαὶ ἀμάραντοι καὶ ρύακες ἀργύρου.
 Ἐδῶ, βουκόλοι καὶ βοσκοὶ, προσέλθετε πλησίον·
 πλεκτοὺς στεφάνους φέρετε, κεράμους πλήρεις μύρου.

» Χλόης ἰδρύσατε βωμὸν εὐρὺν καὶ μέγαν μάλα,
 καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἀρτήσατε στεφάνας,
 καὶ ἐπιχέοντες σπονδὴν, ἐξ ἀμφορέων γάλα,
 πενθίμως πάντες ἄσατε τοὺς νεκρικοὺς παιᾶνας.

» Σὺ δ' Αἶγων, εἰς ὃν ἔδωκε τ' ἀρνία, τὸν αὐλὸν του,
 ἐλθὲ, τὰς ἅκρας τῶν πτερῶν εἰς μέλαν κράμα βάφε,
 κ' ἐπὶ γῆς κλίνων εὐσεβὲς τὸ γόν' εἰς τὸν βωμὸν του,
 εἰς λίθου πλάκα λαξευτὴν τὰς λέξεις ταύτας γράφε·

« Ἐνταῦθα κεῖται ἄσυλος ὁ πρῶτος τῶν βουκόλων.
 » Τῷ ἐτοξεύθη δυσμενῶς ἡ σφαῖρα τοῦ θανάτου.
 » Ἄν καὶ ἀπέθανε, πλὴν ζῇ εἰς τὴν ἀγάπην ὅλων,
 » καὶ κλέους ἄνω ἔτυχε καὶ μοίρας ἀθανάτου. »

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Ἐκ νέφους σκιεροῦ ποτὲ ψεκὰς κατερχομένη
τὸ θέρος τὴν αὐχμῶσαν γῆν τοσοῦτον δὲν εὐφραίνει,
οὐδὲ ἡ χλό' ἡ τρυφερά τὰ κεκμηκότα μέλη,
ὅποσον μ' ἐγοήτευσαν τὰ εὐγενῆ σου μέλη.
Ἐμπρός σου τοῦ λοιποῦ τολμῶ, σοφὲ ποιμὴν, νὰ ψάλλω;
Ἄλλο τὸ βλέμμα λαγωῦ καὶ τῆς γλαυκὸς εἶν' ἄλλο,
κ' εἰς τ' ἄσματο' ἄλλ' ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ κορώνη ἄλλη.
Καθ' ὅσον τὴν ὀρίγανον τὸ ρόδον ὑπερβάλλει,
καὶ ὑπερέχ' εἰς καλλονὴν ἡ ὀρῦς τοῦ ἡδυόσμου,
τὸ ἄσμα σου ἀνώτερον ἐστὶ τοῦ ἁσματός μου.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Πολλή σου αὕτη, Τίττυρε, ἡ μετριοφροσύνη.
Θὰ μὲ ἡδύνῃς, ὥς καὶ πρὶν μὲ εἶχες καθηδύνει.
Προχθὲς παρὰ τὸν Πηνειὸν ὅπου ἀκτὴ χλοώδης,
ἐστάθην καὶ σὲ ἤκουσα. Ὡραῖα ἐτραγώδεις,
κ' εἶδα νὰ χύνη ἀφανῶς ἐν δάκρυ τὴν Φυλλίδα,
καὶ ὑπὸ φθόνου κίτρινον τὸν Λευκωπέα εἶδα.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

Μικρὸν μοὶ μέλει, καὶ γελῶ διὰ τὸν Λευκωπέα.
Περὶ Ἀλκμαίωνος κ' ἐγὼ θὰ ψάλλω τινὰ νέα.
Σὺ δὲ, ὑποστηρίζων με, τὴν λύραν θέλεις κρούσει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θὰ ἐξυπνήσω τὴν Ἥχῳ νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἀκούσῃ.

ΤΙΤΤΥΡΟΣ

«Ἴδου νεκρὸς, ἰδου νεκρὸς, ὦ Αἰγῶν, ὁ Ἀλκμαίων.
Ὁ γέρων Ὀλυμπος θρηνεῖ, κ' ἡ Ὅσσ' ἀναστενάζει.
Ἐμαύρισεν ὁ Πηνειὸς, τὴν Στύγα ὁμοιάζει.
Ἐκεῖνος δ' ὥς ἐξέπνεε ζητεῖ τὸν Μελιβαῖον.

—

« Ἄκουσον, λέγει, ἀγαπῶ τὰς βοῦς μου καὶ τὰς αἶγας.
 » Τὰς πλείστας ἄθλα τέχνης μου καὶ πείρας τὰς ἐπῆρα·
 » καὶ ἤδη, ὅτε πρόωρος μὲ ἀναρπάξῃ ἡ μοῖρα,
 » ὁ πόθος μου νὰ τύχωσι προστάτου, εἶναι μέγας.

—
 » Οὐδεὶς βουκόλος ὅσον σὺ γνωρίζεις, Μελιβαῖε,
 » πῶς, εἰς σοφὰ διδάγματα τῶν παλαιῶν ὑπείκων,
 » τὰς βοῦς νὰ σώζῃ νυκτικῶν ἐπιδρομῶν τῶν λύκων,
 » καὶ ποῦ αἱ λιπαραὶ βοσκαὶ κ' αἱ νάπαι αἱ ὠραῖαι.

—
 » Σοὶ καταλείπω τὰ ἐμά. Εἰς τὰς νομάς τῆς Ὀσσης
 » σὺ φύλαττε τὰ ποίμνια καὶ φέρε τὰς ἀγέλας.
 » Ὁ δ' Ὀλυμπος ἂν ἀπειλῇ καὶ συννεφῶται μέλας
 » κ' ἡ θύελλα ἐπέρχεται, σὸν ἔργον νὰ τὰ σώσῃς. »

—
 « Ὁ Μελιβαῖος δ' ἴστατο πλησίον τοῦ κ' ἐσίγα,
 τὰ ψυχοδόρα δάκρυα ἀφώνως καταπίνων.
 Τοίχους καὶ στέγην ἔβλεπε, νὰ μὴ ἰδῇ ἐκεῖνον,
 καὶ εἶπεν ἐν ὀλοφυρμοῖς μετὰ λεπτὰ ὀλίγα·

—
 « Μὴ λέγε ταῦτα τὰ σκληρὰ, Ἀλκμαίων. Θέλεις ζήσει.
 » Ποία μας πράξις τῶν θεῶν ἐξήγειρε τὸν κότον,
 » ὥστ' ἐξ ἡμῶν ἀνηλεῶς ν' ἀρπάσωσι τὸν πρῶτον,
 » καὶ ἡ ψαλλὶς τῆς Ἀτροποῦ νὰ μᾶς ἀπορφανίσῃ;

—
 » Τίς, ὅταν ἦλθεν ἀνοιξὶς πολυανθῆς, κ' αἱ ποῖμναι
 » ἀφῆκαν τὰ λειβάδια καὶ τὰ βουνὰ ἐπῆραν,
 » εἰς τὸν ἀγένειον βοσκὸν νὰ δείξῃ ἔχει πείραν
 » ποῦ αἱ παχύτεραι νομαὶ κ' αἱ κρυσταλλώδεις λίμναι;

» Σὺ μόνος ὅταν ἥλιος τοῦ θέρους φλέγων λάμπῃ,
 » πρόβατα σώζεις καὶ βοσκούς, τὰς νόσους θεραπεύων,
 » καὶ μετὰ τοῦ Πανὸς ὁμοῦ τὴν Δήμητραν λατρεύων,
 » σὺ προλαμβάνεις τὴν φθορὰν ἣν φέρ' ἡ βορὸς κάμπτῃ.

—
 » Καὶ ὅταν λύκος νύκτιος ἐπέλθῃ, τὸ σὸν θάρρος
 » τὸν τρέπει, σῶζον συμφορῶν τὰ ποίμνια μεγάλων.
 » Δὲν θέλεις σὺ διάδοχον· ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ἄλλον
 » ἔκλεξον. Δὲν θ' ἀναδεχθῶ ὃ καταθέτεις βάρος.»

—
 » Καὶ οὗτος μὲν ἡρνήσατο σεμνὰ τοιαῦτα λέγων.
 Ἄμέσως δὲ τὸν Αἶγωνα καλέσας ὁ Ἀλκμαίων,
 τὴν ῥάβδον τὴν ποιμενικὴν τῷ ἔδωκεν ἐκπνέων,
 καὶ μετ' αὐτῆς τὰ ποίμνια· κ' ἐδέξατο ὁ Αἶγων.

—
 » ὦ Αἶγων, εἶσαι ἄνηβος κ' ἔργον ἐδέχθης μέγα.
 Ἐπὶ σοὶ ἔσται ἡ φροντίς καὶ ἐπὶ σοὶ ἡ τάξις.
 Ῥυθμίζων τὴν πορείαν των σὺ ἔχεις νὰ πατάξῃς
 τὸ πρόβατον τὸ ἀδρανὲς, τὴν ὑλοβάτιν αἶγα.

—
 » Σὺ σῶζον τοὺς ποιμένας μας ἀπὸ χειρῶν ἀδίκων.
 Τοὺς κύνας εἰς τὰς θέσεις των τὰς ἐπικαίρους τάττων,
 καθῆκον ἔχεις νὰ φρουρῇς τὰς μάνδρας τῶν προβάτων
 κατὰ κλεπτῶν νυχτερινῶν, καὶ κατ' ἀρπάγων λύκων.

—
 » Ὑπάρχει λύκος ἄγριος περιπολῶν τὰς μάνδρας,
 εἰς μέλαν σπήλαιον λοχῶν κ' ἐκεῖθεν ἐπιπίπτων,
 ἐνίοτε τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας κρύπτων,
 ἀλλ' ἐπιβουλεύμενος καὶ ποίμνια καὶ ἄνδρας.

»Σὺ χρεωστεῖς νὰ ὀπλισθῇς καὶ νὰ μᾶς προστατεύσης.
Φαρέτραν περιδύθητι καὶ λάβε τὴν σφενδόνην,
καὶ φόρεσον τὴν μάχαιραν τῆς θήρας εἰς τὴν ζώνην,
καὶ μὴ νομίσης ἀσφαλεῖς ἡμᾶς πρὶν τὸν φονεύσης.

—
»Καὶ ταῦτ' ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἄλλους ὑπηρετεῖ,
καὶ ἔσται σ' ἡ τῶν εὐτυχῶν βοσκῶν εὐγνωμοσύνη,
ψυχῶν μεγάλων ἄξιος μισθός, ἀρκεῖ ἐκείνη.
Τὰς μάνδρας ὅσας ἔσωσας μὴ κτῆμά σου ἀπαίτει.

—
»Ἄν θέλῃς ἱν' ἀντάξιός δειχθῇς τοῦ τεθνεῶτος,
εἰς τὰ πεδία, τὰς νομάς, τὰς θήρας καὶ τὰ δάση,
εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς χοροὺς, καὶ πανταχοῦ κ' ἐν πᾶσι
ἔτοιμος ἔσο πάντοτε, καὶ πάντοτ' ἔσο πρῶτος.

—
»Ἄλλ' ἢδ' εἰς σχῆμα κωνικόν, ἡ τύμβου χειροχώστου
τὸ μέλαν χῶμα ζυμῶθέν εἰς δάκρυά μας, ρίψον,
καὶ λίθον ἐπὶ κορυφῆς εἰς ἀνδριάντα γλύψον,
φέροντ' **ΑΛΚΜΑΙΩΝ** χαρακτὸν ἐπὶ τῆς βάσεώς του.

—
»Κ' ἐνταῦθα, ὅτε ἄρχεται ἡ ὥρα τῶν ἀνθέων,
καὶ ὅτε λήγει τῶν καρπῶν ἡ πλουτοδότις ὥρα,
φέρε τὰ φίλα τοῖς νεκροῖς κτερίσματα καὶ δῶρα,
καὶ ζήτηί ὅπως εὐμενῆς μᾶς μένη ὁ Ἀλκμαίων.»

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ποία φωνή, ὦ Τίττυρε! Πόσον γλυκὺς ὁ τόνος!
Ἡ εὐστροφία τῆς νικᾶ καὶ τὴν τῆς ἀηδόνης.
Τὴν τέρψιν ἧς ἀπήλαυσα ὀφείλω εἰς τὴν θήρην.
Κοῖλον χελώνιον καλὸν ἐνέτεινα εἰς λύραν.

Αὐτὴν προφρόνως δέχθητι μικρὸν ἐνθύμημά μου.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Ἀπὸ ψυχῆς τὴν δέχομαι. Θὰ ᾔην' ἐγκαύχημά μου.

Καὶ σὺ τὰ δύο δέχθητι ἐκπώματα ἐκ ξύλου.

Ἀμφοτέρα τορρέύματα εἰσὶ τεχνίτου φίλου.

Τὸ ξύλον των μοσχοβολεῖ. Περιπλοκάς ποικίλη
φέρουσα βότρυς σταφυλῆς περικυκλοῖ τὰ χεῖλη.

Παρίστατ' ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὁ Ἄδωνις εἰς δάση,
καὶ κάπρος ἐπερχόμενος καὶ σπεύδων νὰ τὸν φθάσῃ.

Ἐπὶ τοῦ ἄλλου Ἄρτεμις προβαίνει τοξοφόρος,
τὸν ἐραστὴν κοιμώμενον ζητοῦσα εἰς τὸ ὄρος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἀπὸ ψυχῆς σ' εὐχαριστῶ. Ὅποῖα λαμπρὰ δῶρα!

Πλὴν δὲν νομίζεις ἢ θερμὴ ὅτι παρῆλθεν ὥρα;

Διὰ τὴν ἄγραν πρόσφορος καὶ δροσερά ἢ δεῖλη.

Ἀφ' οὗ ἀκολουθήσωμεν τοῦ ποταμοῦ τὰ χεῖλη,
ἅς ἀναβῶμεν ἔπειτα ὅπου πολλὴ ἢ θήρα.

ΤΙΤΥΡΟΣ

Πλησίον σου, ὦ Κορυδῶν, μ' ἔφερεν εὖνους μοῖρα.

